

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt slijngsdags, s'bondeltdags en zaterdags.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeuren.
Alle toezending van brieven, aankondigen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 1 fr. binnen de staat, 8 fr. buiten de staat.
Een blad afzonderlijk, 20 centimeen.
De aankondigingen, per denderdag, 1 fr. centimeen.
De rekeningen, per denderdag, 25 centimeen.

TONGEREN, DEN 11 MEI.

Maakt uwe eenten gereed!

Doet uwe heurs wijd open! Het ministerie Frère Rogier heeft oorden noodig en men zal alweer op de deur komen kloppen der belastingbetalers; want er is geld noodig in de Staatskas om nieuwe militaire uitgaven te doen.

Betaalt maar burgers!
Eenige ministerieele dagbladen hadden ons reeds aangekondigd dat het ministerie, na de paaschvakantie aan de kamers de bemachtiging zou gevraagd hebben om eene leening te mogen doen van twintig millioenen, en dat nog aan de... beste conditien....

De minister van financiën heeft in de kamerzitting van 50 april twee wetsontwerpen neergelegd:

1° Om eene kredietvraag van acht millioen vier honderd duizend franks.... geene centimeen.... om de geweren van ons voetvolk te doen veranderen volgens het stelsel Albini.

2° Om het staatsbestuur toe te laten eene leening, niet van 20 millioen, maar.... van zestig millioen franks — MAAR ZESTIG — aan te gaan, voor verschillende behoeften ter verdediging des lands, en nog voor uit te voeren openbare werken, ten einde aan de naburige mogendheden te toonen dat België « getrouw aan de plichten aan hetzelfde voorgeschreven door zijn eigen belang, zoowel als door de verdragen, niet terugwijkt voor welkdanige opofferingen, om eene trouwhartige en sterke onzijdigheid te handhaven.

Dit is nu de derde leening welke ons ministerie zal sluiten op zeven jaren tijds: de eerste was van 45 millioen, de tweede van 60 millioen en nu nog eens 60 millioen. Dit maakt te samen 165 millioen en eene jaarlijksche vermeerdering van belastingen van ongeveer 7 1/2 millioen.

Eene kleinigheid voorwaar!
De Belgen zijn rijk genoeg en gij kent het spreekwoord: de menschen die te veel bloed hebben, moeten van tijd tot tijd bloed gelaten worden.

Ten anderen, de goede reden zegt, dat het liberaal ministerie, om zijnen naam te verdienen, moet weten met onze duiten liberaal om te springen.

Om de pil te vergulden en gemakkelijk te doen slikken, heeft M. Frère erbij gevoegd, dat hoe zwaarwichtig de gebeurtenissen ook mogen worden, hij de vaste hoop voedt van geen naderen oproep tot de beurzen der belastingbetalers te moeten doen. *A la bonne heure!* « Geef mij 68 1/2 millioenen, en ik hoop binnen kort geen andere millioenen meer te moeten vragen. » Dat heet men redeneren,

en is nogmaals een bewijs dat M. Frère een talentvolle financiën-minister is.

Aangenomen dat het onzijdig België een leger moet onderhouden om die onzijdigheid des noods te verdedigen, — iets wat wij volstrekt bestrijden, even als al de economisten en onafhankelijke dagbladen — begrijpen wij zonder moeite dat ons wapenstelsel de verbeteringen en nieuwe uitvindingen, in andere landen bewerkstelligd, moet opvolgen. Doch wat wij niet verstaan, is hoe de 60 nieuwe millioenen ons de plichten als onzijdigen moeten doen vervullen; wat men met die ontzagelijke geldsom ten uitvoer zal brengen.

Terwijl men in de andere onzijdige landen de vestingen afbreekt als noodlooze, nutteloze, gevaarlijke en geldverslindende plaatsen, en Holland zelf (welk niet onzijdig is) gereed staat om het sterke Maastricht te ontmantelen en mede te werken tot de afbraak der rotsvestingen van Luxemburg: een der gevaarlijkste nesten op onze grenzen; — terwijl wij zelven de fortifikatiën van IJperen gemaakt en afgebroken, en meest al de zuiderlijke vestingen gesloopt hebben, wil men nu het noorderlijke deel onzes lands in eenen versterkten vierhoek herscheppen, om het te verdedigen tegen wien?... Niet tegen Holland, dat uit alle macht onze goede gebuur en bondgenoot tracht te zijn, en ons eerder bij zal springen dan bekampen. Nog eens: tegen wien dan moeten wij die kostbare versterkingswerken ten uitvoer brengen?

Pas eenige dagen geleden, hebben de vorsten van Pruisen en Frankrijk aan onzen koning de verzekering gegeven, dat, wat er ook moege gebeuren, de onzijdigheid van België door de beschermende mogendheden gehandhaafd zal worden. Engeland heeft het behoud onzer onzijdigheid als eene voorwaarde sine qua non gesteld bij de diplomatische onderhandelingen over de kwestie van Luxemburg; bij gevolg: oorlog of geen oorlog tusschen Pruisen en Frankrijk, hebben wij voor ons onafhankelijk zelfbestaan niets te vrezen. Waar toe dienen dan die millioenen?

Na de 55 millioenen, verslonden door de noodloze versterkingswerken van Antwerpen, kwamen de 15 millioenen om ons graf geschuut te groeven op zijn pruisisch. De kosten voor de fortificatiën in de handelrijke Scheldestad zijn maar begonnen; ze moeten nog bewapend en behoorlijk bezet worden: ons leger zal dus nog versterkt worden; nog talrijke millioenen zullen benodigd zijn voor de voltrekking van ons zoo genaamd verdedigingsstelsel. De oevers der Schelde wil men met forten omzoomen; Mechelen, Diest en Dendermonde moeten, met Antwerpen, het vierhoekspel van Mantua worden, om den vijand te beletten ons land te veroveren!

In 's hemels naam, welken vijand? Tot slot van rekening, zal onze gewapende onzijdigheid voorloopig te staan komen op:

1 ^o Eerste onkosten der Antwerpse forten,	fr. 55,000,000
2 ^o Voor de groefkanons Wahrendorff,	» 15,000,000
3 ^o Voor de geweeren Albini,	» 8,400,000
4 ^o Voor de andere verdedigingswerken,	» 60,000,000
Te samen, fr. 138,400,000	

Zegge honderd acht en dertig millioen, vier honderd duizend franken!!!

Oorlog of vrede?

De conferentie die te Londen vergaderd is om de zaak van Luxemburg af te handelen, schijnt een gunstigen uitslag te zullen hebben. Volgens alle waarschijnlijkheid zal het de vrede zijn die ten minste voor het oogenblik uit de onderhandelingen zal te voorschijn komen.

Ofschoon het geheim zoo veel mogelijk behouden wordt aangaande de werkzaamheden der conferentie, komen er hier en daar toch eenige bijzonderheden aan den dag die toelaten van te oordeelen over den draai der zaken. Zoo verzekert men met goede bron dat de gevolmachtigden overeen gekomen zijn over de volgende punten.

- 1° Ontuiming en afbraak der citadel van Luxemburg;
- 2° Onzijdig verklaring van het groot herzogdom;
- 3° Luxemburg zou aan Holland blijven toebehooren.

Alhoewel de eerste vergaderingen der conferentie toelaten van omtrent met zekerheid te voorzagen dat de vrede zal behouden worden, gaan nochtans alle landen voort met verbazende wapeningen te doen. Zelfs ons klein onzijdig België landje gaapt de groote mogendheden na, en het is klaar dat de wapeningen niet zullen ophouden dan zelfs wanneer de vrede zal gesloten zijn.

Deze toestand is omtrent zoo noodlottig als de oorlog zelve. De schatkisten putten zich uit, de handel is kwijnend en het bederf staat voor de deur van alle landen.

Burgerwacht.

Volgens men beweert is de krijgscmissie op het punt hare werkzaamheden te eindigen. Zij heeft een voorstel aangenomen, strekkende om het jaarlijksche contingent van het leger

op 13,000 man te bepalen en de mobilisering van den eersten ban der burgerwacht besloten.

Van den eersten ban der burgerwacht zullen in het begin slechts deel maken de ongetrouwden van 20 tot 30 jaren als ook de weduwen zonder kinderen van denzelfden ouderdom. De getrouwden, beneden de 30 jaren zullen voorloopig vrijgesteld blijven; doch de commissie stelt voor, van in het toekomstende de getrouwden van 20 tot 30 jaren ook tot den werkelijke dienst der burgerwacht te roepen. De burgers die in staat zijn zich eene kleeding aan te schaffen zijn alleen tot den dienst geëeerd.

Men berekent dat de eerste ban der burgerwacht, zoo als hij door de commissie ontworpen is, zal bestaan uit 30,000 manschappen.

Men verzekert dat het Postbestuur eene verbetering in den dienst te lande gaat brengen, die wij menigmaal ten voordeele der buitengemeenten ingeroepen hebben. Al de gemeenten die ten minste twintig brieven gemiddeld per dag ontvangen, zullen in den namiddag eene tweede uitdeeling hebben.

Pauzeleke Zouaven.

Men schrijft ons uit Brussel, 8 mei. 1867. Het reglement der pauzeleke zouaven is thans compleet en elk zijner bataillons telt meer dan 1100 werkelijke mannen. Al degeenen die zich naar Rome begeven hebben zijn eenparig om de regeltucht en de goede houding der pauzeleke zouaven te bewonderen.

De dienstneming, ofschoon minder talrijk bij gevolg der politieke moeilijkheden, gaan altijd regelmatig voort; zij zijn voldoende om de leemten aan te vullen veroorzaakt door de ziekten en de verlofgevingen.

Gedurende de maanden maart en april zijn er uit Brussel 125 vrijwilligers vertrokken.

Katholiek congres te Mechelen.

De derde algemeene vergadering der katholijken van België zal te Mechelen geopend worden, den 2 september 1867, om 10 uren 's morgens, in het lokaal van het klein bisschoppelijk seminarie. De kaarten zullen te rekenen van den eersten augustus verkrijgbaar zijn. Zij zullen vergezeld zijn van het programma der werken der vergadering alsook van alle andere nuttige aandiuidingen.

De personen die verlangen eene slaapplek in Mechelen te vinden gedurende den tijd van het congres kunnen zich, voor den 1° augustus adresseeren aan den secretaris van het plaatselijk comiteit, (M. Scheyvaerts te Mechelen.)

Heden groot, morgen dood!

(EENE VERTALING NAAR HET ENGELSCHE.)

(Vervolg en einde)

Doeh hij begon dadelijk over het onderwerp te spreken, en haer eenen hertelijken kus gevende, zegde hij haar dat hij dien dag den juisten staat zijner zaken hebbende opgemaakt, bevonden had dat hij, na aftrek van alles wat hij schuldig was, bezitter was van een kapitaal van vijftig duizend pond sterling.

De enkele graankorrels, Mary, de vijf honderd ponden, die gij zoo bevreemd waart te wagen, hebben inderdaad een kostbaren oogst opgeleverd, sprak hij; indien nu eene geringe som zoo vruchtbaar is, wat zal er dan niet met eene groote gedaan kunnen worden? Wie kan bepalen waar de grens van den toekomstigen rijkdom en het aanzien van William Grainger eindigen zal!

Maar in Mary's ziel huisvestten minder groote vooruitzichten voor de toekomst. Zij verlangde ten ernstigste dat haar echtgenoot dien eerlijk gewonnen schat voor verder gevaar zou vrijwaren en, door zich aan de zaken te onttrekken, of dezelve althans op eene matige schaal voort te zetten, hen in staat zou stellen om voor het overige hunner dagen genot te hebben van het geluk dat hun geschonken was.

Grainger wierp het denkbeeld verre weg, ja dreef er zelfs den spot mede.

« Hoe! in de kracht van mijn leven een leeglooper te worden! In het volle genot van den voorspoed, mij van alle bedrijvigheid en werkzaamheid te onthouden, en met de handen

leeg te blijven zitten, terwijl anderen, die verre achter mij zijn, mij op de vleugelen der ondernemingszucht zullen voorbij streven!

Maar William, gij behoekt niet ledig te zitten. Bedenk slechts hoe veel verbeteringen gij aan dit verblijf zoudt kunnen aanbrengen, indien gij er uwe zorgen aan wildet besteden, en hoe veel goeds gij door uwen rijkdom en invloed in eene strek als deze zoudt kunnen stichten.

Daar toe, lieve, is het altijd tijds genoeg na verloop van nog een twintigtal jaren, ofwel als de vijftig ponden verdrievoudigd zijn. Gij vrouwen koestert zulke wonderlijke denkbeelden omtrent het geluk!

Ach, William! gij hebt toch zeker onze kleine woning nog niet vergeten, gelijk gij u ook nog wel zult herinneren hoe hoogst gelukkig wij daar waren!

Die kleine woning! o ja; in dien tijd was het alles goed, maar nu zou dezelve nauwelijks voor ons verkenishok kunnen dienen; de mensch moet naar zijnen stand en zijne middelen leven, mijne waarde; ik geloof niet, Mary, dat gij tegenwoordig zelve zulk een eng en schamel verblijf verkiezen zoudt.

Mary antwoordde daar niet op, maar een vreemd en onweerdzaam gevoel kwam in hare ziel op — een liefelijk en belangstellend herdenken aan die kleine woning — eene gewaarwording alsof er lichtveerdig gesproken was geworden van eenen vriend, die in eere had moeten zijn gebouwd.

Op nieuw verliep er een jaar, maar niet zonder vele veranderingen te hebben te weeg gebracht.

Mary's lijdende kind, hare geliefde Ellen, was naar eene betere wereld geroepen geworden, en

Clemens maakte zich gereed om naar de studie te gaan, als zijnde het zijn verlangen om voor de kerk opgeleid te worden.

Hij was een schrander en bekwaam jong mensch, hebbende meer van het karakter van zijne moeder, dan van zijnen vader, en zijnde ook, even als zij, niet zeer sterk van gestel.

Hoewel Grainger zich zwaar teleurgesteld zag in de hoop, die hij over zijnen zoon had opgevat — welke, naar hij zich geveild had, bestemd was om zijn helper en opvolger te zijn — had hij evenwel aan het ernstig verlangen van den knaap, die voor zich zelve vermeende dat hij ongeschikt voor handelszaken was, toegegeven.

Hij had zich nu in eenige ondernemingen begeven, die minder gelukkige lieden voor gevaarlijk zouden hebben gehouden; maar zijne voordeelen, gelijk mede die van de enkele waaghalzen die zich met hem verenigd hadden, zouden, in geval de zaken goed af liepen, ontzaggelijk groot zijn, en Grainger kon, ja durfde op geene andere dan eene gunstige uitkomst rekenen.

Zijn gelaat werd ernstig en zorgelijk, en zijne manier van doen, bijzonder tegen Mary, was wel niet stursch, maar afgetrokken; en zij, het arme schepsel, was, na een paar pogingen te hebben gedaan om achter het geheim te komen, dat hem klaarblijkelijk op het gemoed drukte, genoodzaakt om geduldig te wachten tot dat de loop der gebeurtenissen haar het een of ander openbaren zou.

Ten laatste brak het geheim los, en wel op eene vreeselijke, verpletterende wijze.

De onderneming waarin hij zoo veel gewaagd had, was volslagen mislukt, en William Grainger was een verloren mensch.

Niet alleen had hij het verlies te dragen van alles waarvoor hij zoo vele jaren gewerkt had, maar daarenboven moest hij de verwijtingen aanhooren van diegenen, die, door zijnen raad en voorbeeld geleid, met hem in de zaak hadden deel genomen.

William Grainger had zich laten beheerschen door de zucht om rijk te worden; maar het was juist niet de gierigheid, die hem daartoe gedreven had. Hij had een fier gemoed en voelde diep, zoodat hij grievend gekwetst werd door de beschuldigingen, die velen niet in gebrek bleven hem toe te richten.

Hij werd bankroet verklaard; maar lang voordat zijne zaken geregeld waren, lag hij hopeeloos op zijn bed gekluisterd, door eene koorts die zijne hersens had aangetast.

Weken achtereen bleef de arme Mary hem met de teederste zorg oppassen; zij was te zeer met droefheid over zijne ziekte vervuld, dan dat zij veel aan het geleden verlies kon denken, of hare gedachten kon laten gaan over hetgeen er voor het overige hunner dagen, van hen worden moest.

Een van Grainger's schuldeischers was ten zekere heer Fulwood, een reeds bejaard en vermogend man, die het geneeskundige vak uitoefende.

Eenige jaren geleden had hij Grainger met geld bijgestaan, dat nimmer terug gegeven was geworden; en daar hij het veilig geplaatst achtte, had hij nimmer op die teruggeving aangedrongen.

Hij had altijd hooge achtung voor Mary gekoesterd. Hare vriendelijkheid, hare weenige trotscheid, hare moederlijke bezorgdheid voor haar ziekelijk kind, waarover hij als geneesheer gewaakt had, hadden haar in hooge mate zijne